

PŘÍBĚHY O ERIKOVI

2. DÍL

NAŠE OČI SE OBRACEJÍ K TOBĚ

MAJOR SLIK

PŘÍBĚHY O ERIKOVI

2. díl

Naše oči se obracejí k tobě

Druhá kniha příběhů o podivuhodném muži, který podle
vyprávění jednoho obyčejného mexického kluka sepsal

MAJOR SLIK

POSTAVY DRUHÉHO PŘÍBĚHU

Miguel Espinoza

Erik a Logan

Ramón Guerra

Sparky

Don Pedrosa

Alessandra

Manuela

Chandos

Dobrodinec J.B.

Logan v akci...

Rosita s dcerou

Indiánský kaňon

Pancho Villa

Henry Morton

Kate Mortononová

„Sbohem ... San Enrico!“

El Hermanito a jecho banda

NAŠE OČI SE OBRACEJÍ K TOBĚ

Podle vyprávění Miguela Espinozy

Pro čtenáře 15+

Jasně, že Erika znám vosobně! Nebejt jeho, tak sem todle slzavý údolí vopustil už tenkrát, když mi bylo patnáct. A vodpřísáhnú vám na cokoliv, že druhýho takovýho chlapa, jako je von, sem předtím ani potom už nikdá nepotkal. Bodejt' by taky jo, protože sem si jistej, že von ani není z tohodle světa, že je jedním z těch archandělů, vo kerejch jednou mluvil náš farář, keří tady k lidem dycinky přijdou akorát potrestat lumpy a zase dou jinam. To samý říkal tenkrát i starej Chandos, a toho nikdo jen tak nevošulil.

A jestli si to všechno dobře pamatuju, když se to stalo před takovou dobou? Tak na todle můžete vzít jed, Majore, že jo. Bylo to sice jenom pár dni, kdy sem se pohyboval v Erikovy blízkosti, ale můžu vám zvopakovat každické slovo, kerý tenkrát řek nejenom von, ale i ten jeho fotr Logan a všickni ostatní, keří byli u toho. Na některý věci v životě se nedá do smrti zapomenout. Ben Evans mi řek, že si ty historky vo Erikovi sepisujete a že si přitom někdy i vymejšlite. Klidně si tam napište, co chcete, Majore, mně to vadit nebude. Za prvý číst mě tady sice naučili, ale knížky mě moc nebaví, a za druhý vám lidi stejně neuvěří, že se to takhle stalo.

Já vám to teď ale řeknu pěkně popravdě. Všecko vo tom, co s Erikem zažil jeden vobyčejnej mexickej kluk, kerej se menuje Miguel Espinoza.

Věděl, že až ti čtyři odsud odjedou, on bude mrtvý. Vzal tuto skutečnost na vědomí beze strachu, s odevzdaností k osudu, tak typickou pro většinu prostých mexických rolníků. Přesto se ho zmocnilo dojetí, když se ohlédl k domu, před kterým ležely dvě zakrvácené mrtvoly jeho příbuzných.

Stál klidně, obklopen těmi muži, v ruce košík s granátovými jablky, který už nestačil naplnit, a čekal, kdy ho také zabijí.

„Jak se jmenuješ, spratku?“ zeptal se ten, který stál před ním. Měl sombrero se stříbrnými ozdobami, oblečení prošíváné zlatými nitěmi a přes hrudník překřížené dva pásy nábojů. Revolvery měl také dva – jeden v pouzdře na pravém boku, druhý jen tak zastrčený za opaskem. V ruce držel demižon s pálenkou, který našel v domě. Ostatní tři měli obyčejná sombrera a oblečení spíše ošuntělé, dva revolvery ale měli všichni.

„Miguel, *señore*, Miguel Espinoza.“

„Nebylo od tebe hezké, Migueli, že ses před námi schovával. Přijeli jsme sem jako přátelé, jen si tak popovídat, abyste vy rolníci věděli, jaké to máme těžké, když se musíme neustále ukrývat před vojáky, kteří nás chtějí zabít, a poprosit vás o trochu jídla na zimu. A co se nestane? Tvůj otec vyběhne z domu s mačetou, takže ho musím zastřelit, a tvá matka nám pro to nedorozumění začne nadávat tak škaredě, že to Juan, který má citlivou povahu, nevydrží poslouchat a podřízne jí hrdlo.“

Odzátkoval demížon a pořádně si přihnul. Potom dodal: „A ty, Migueli, který vypadáš na slušně vychovaného hochu, tak místo toho, abys přivítal přátele, jak se sluší a patří, zalezeš raději do kukuřice.“ Miguel mlčel. Mužův popis události se podstatně lišil od toho, co on viděl a slyšel z úkrytu, než ho tam Juan objevil.

Muž k němu přistoupil, volnou rukou ho uchopil za pončo pod krkem a sklonil se k jeho obličejí. Miguel uviděl tvář podřabanou od neštovic a krutá ústa pod velkým knírem se semknutými rty a svěšenými koutky.

„Kde jsou v domě schované peníze, spratku?“ zasyčel. „A mouka, uzené maso a další vaše zásoby na zimu. Pověz mi to, a Guerra tě nechá běžet.“ Několikrát s Miguelem zacloumal.

„Nemáme žádný peníze, pane. Sme chudí a letos se kvůli sucha nic neurodilo. Akorát ta kukuřice, která ještě není sklízena – s tou bysme museli nějak přežít zimu. A maso sem neměl ani nepamatuju.“

„Nelži!“ Zase s Miguelem zatřepal. „To se mám po týdně objevit před velitelem pouze s několika vašimi slepicemi a pytlíkem fazolí, co byl v domě? Já, Ramón Guerra, kterému El Hermanito (*Bratříček*) důvěřuje ze všech svých mužů nejvíce?“

„Můžu vám ještě nasbírat jabka – támhle ze stromu,“ zamumlal Miguel. „Některý ale nesou dost zralý.“

Guerra ho pustil a vrazil mu facku. Pak se podíval do košíku, který Miguel pořád držel v ruce, vytáhl jedno jablko a rozmáčknul ho v dlani, až mu šťáva z něho tekla mezi prsty. Zbytek jablka hodil na zem a utřel si ruku do Miguelova ponča. Potom ustoupil o několik

kroků, položil demižon a vytáhl z pouzdra revolver. Ostatní muži pooděšili stranou.

Miguel zavřel oči.

„Nehrej si na slepého a vyhod' jedno jablko tak tři, čtyři metry vysoko!“ uslyšel Guerrův hlas. Chce se ještě pobavit, než mě odkrouhne, pomyslí si Miguel a otevřel oči. Guerra ukázal rukou, ve které měl pistoli, směrem nahoru. „Dělej!“

Miguel rychle vyndal z košíku jablko, hodil ho do výšky a se zakloněnou hlavou sledoval jeho osud. Zazněl výstřel a jablko se rozprsklo v nejvyšším bodě svojí dráhy.

Guerrovi druhové pochvalně zajásali, hned také vytáhli svoje pistole a s nadšením se zapojili do nové zábavy. Jeden přes druhého začali střílet na jablka, která musel Miguel znovu a znovu vyhazovat, žádný z nich ale nebyl tak úspěšný jako Guerra, který svůj výkon ještě dvakrát zopakoval.

Až je to přestane bavit, někerej z nich to napálí do mě, byl si Miguel jistý.

A pak se na stezce k domu objevili ti dva jezdci. Miguel zrovna posbíral ze země jablka, do kterých se Guerrovi muži netrefili, a chystal se zase jedno vyhodit, když je uviděl přijíždět. Guerrovi muži je vidět nemohli, protože k nim byli zády, Guerra si ale všiml, že se Miguel zarazil a hledí někam přes jeho rameno, tak se otočil, a po něm i ostatní jeho kumpáni. Jezdci už byli poměrně blízko, když se zastavili a chvíli sledovali scénu před sebou. Potom se jeden z těch mužů vydal drobným klusem k nim, druhý zůstal na místě s puškou na klíně. Na tu dálku se dalo pouze poznat, že je to starší muž s bílým

plnovousem, který mu zakrýval téměř celou tvář, a dlouhými bílými vlasy, splývajícími zpoza klobouku až na límec jeho cestovního pláště.

Ten, který právě dorazil, byl mladík sotva dvacetiletý, v jehož obličejích prozrazovaly lehce vystouplé lícní kosti, širší nos a snědší pleť částečný indiánský původ. Nápadné byly jeho husté, černé a kadeřavé vlasy, které měl podle indiánů obepnuté červenou čelenkou. Až na tu čelenku byl oblečený stejně jako ten muž vzadu, cestovní plášť měl ale rozepnutý, takže bylo vidět jeho pouzdro s revolverem a opasek s náboji. Kromě pistole měl u sedla vpředu, na dosah ruky, zavěšenou winchestrovku.

„Omlouvám se, že jsme vás vyrušili při vaší zábavě,“ promluvil mladík výbornou španělštinou ke Guerrovi. Znělo to přátelsky, ale bez jakékoliv známky podlézavosti. „Potřebujeme napojit naše koně a tady jsme uviděli vodu,“ ukázal bradou na kameninové napajedlo před sebou. „Doufám, že proti tomu nic nemáte. Hned zase odjedeme.“

Guerra se svými muži se po sobě podívali a on jim dal rukou nějaké znamení. Všichni pak schovali svoje zbraně.

„Voda je tu pro všechny, *hombre*, posluž si,“ řekl Guerra.

Mladík svižně seskočil z koně a přivedl ho za ohlávku k napajedlu. Miguel si všiml, že se postavil tak, aby ho pijící kuň téměř celého zaclonil před těmi muži vpředu, a aby oni neviděli jeho pravou ruku schovanou pod pláštěm.

Tidle gringové se vyznají, pomyslel si – a je jim jasný, na koho tu narazili. Napadlo ho, že jejich příjezd je možná jeho poslední šance, jak se zachránit. Kdyby se mu tak podařilo dát těm dvěma znamení, že on je zde horký kandidát na další mrtvolu...! Ustoupil několik

kroků stranou, aby si ho ten mladík všiml a očima u něho hledal pomoc. On se ale zrovna díval k domu, na ty dvě mrtvolky, které tam ležely.

„Ten chlap po mně šel s mačetou, musel jsem bránit,“ ozval se Guerra, který sledoval jeho pohled. „Byl to asi nějaký blázen.“

Mladík pokýval hlavou. „A ta bláznivá žena vás ohrožovala vařečkou.“

„Dej si pozor na jazyk!“ Za jiných okolností by Guerra ihned ztrestal mladíkovu opovážlivost – uvědomoval si ale moc dobře, že ho druhý muž jistí svojí puškou.

Mladík se smířlivě usmál. „Nechtěl jsem se vás dotknout, *caballero*, zvláště když jste tak výborný střelec, jak jsem viděl. Kolikrát jste se do toho jablka trefil – dvakrát nebo třikrát?“

„Z šesti ran bych se určitě střelil pětkrát,“ prohlásil Guerra. „Neznám široko daleko nikoho, kdo to kromě mě dokáže,“ dodal samolibě.

„Můj otec umí čtyřmi výstřely sundat tři jablka najednou,“ prohodil mladík ledabyle.

„Tvůj fotr? To myslíš támhle toho starocha?“ řekl přezíravě Guerra.

„Před ním mu takhle raději neříkejte, mohl by se naštvat. Ano, a když bude ve formě, tak to zvládne i na tři rány.“

„*Nikdo* v celém Mexiku nedokáže trefit tři vyhozená jablka třemi výstřely! Ani čtyřmi!“ rozzuřil se Guerra.

„Povídám, že to otec dokáže.“

„Vsadím se o stříbrný dvacetidolar, že ne!“

Mladík dal muži vzadu znamení, aby přijel blíže. Ten pomalu dojel k nim, zastavil vedle mladíkova koně a lhostejně si prohlížel Guerrovy muže, s prstem stále na kohoutku svojí opakováčky.

„Tady ten ctihodný *caballero* se chce vsadit o dvacet mexických dolarů, že nesestřelíš tři vyhozená jablka na čtyři výstřely, Logane,“ řekl mladík. „Co ty na to?“

„Tak mu to ukážu, když má prachy na vyhazování. Nikdy neodmítnu dvacetidolar, který mi někdo vnutí jen tak pro nic za nic.“ Seskočil z koně a pušku opřel o napajedlo. Zblízka bylo vidět, že zas tak starý není, mohlo mu být jen okolo padesátky. Byl vyšší postavy, držel se zpřímá a měl úsporné, téměř ladné pohyby rukou v tenkých rukavicích. Zpoza rozepnutého pláště mu vykukovalo pouzdro s revolverem pažbou dopředu. Nechal svého koně napít se z napajedla a sám postoupil dopředu až ke Guerrovi. Měl trochu zvláštní jakoby trhavou chůzi. „Jděte stranou, všichni, a někdo ať vyhodí ta zatracená jablka!“ řekl, vytáhl svůj revolver a držel ho volně před sebou, ale jinak než ostatní střelci – vodorovně, takže dlaní objímal pažbu shora.

Guerra přiskočil k Miguelovi, vytrhl mu košík a vysypal jeho obsah na zem. Shýbl se a vybral tři jablka – ta nejmenší, jak si Miguel dobře všiml – která si dal do dlaně pravé ruky a obrátil se k Loganovi. Ten pokýval hlavou, že je připraven.

Guerra udělal vše pro to, aby Loganovi střílení co nejvíce znesnadnil. Vyhodil jablka výše, než když do nich stříleli oni, a ještě k tomu je pohybem ruky vějířovitě rozhodil, takže byla ve vzduchu v nestejně výšce a od sebe vzdálená.

Zazněly tři rychlé výstřely. Obě krajní jablka se rozprskla ještě na vzestupné dráze, a to prostřední sice viditelně změnilo dráhu letu, kulka ho ale zřejmě jenom škrábla. Čtvrtý výstřel byla ovšem čistá trefa.

Miguel, který to sledoval s otevřenou pusou, se podíval na Guerrový muže. Měli vytřeštěné oči a nevěřičně se dívali jeden na druhého. I Guerra ještě chvíli hleděl strnule nahoru se zakloněnou hlavou, potom se pomalu obrátil k Loganovi. Ten si nevzrušeně nabíjel revolver novými patronami a když byl hotový, zasunul ho zpátky do pouzdra.

„Panna Maria Nejsvětější je mi svědkem,“ Guerra se rychle pokřížoval, „že jsem ještě neviděl nikoho takhle střílet.“

„Fajn, a teď mi dej ten stříbrný dvacetidolar.“

„Hned ti ho dám.“ Guerrovi se na tváři objevil křivý úsměv. „Nejdříve se ale já a mojí druhové musíme poklonit nejlepšímu střelci pod Mexickým nebem.“ Obrátil se ke svým a opět jim dal rukou nějaké znamení. Všichni čtyři se postavili vedle sebe.

„Hele, nechte si své opičárny, a ty koukej navalit prachy,“ řekl Logan.

Guerra obřadně smekl levou rukou své širokánské sombrero a při úkloně si s ním zakryl pravou ruku a pouzdro s revolverem na pravém boku. Ostatní tři udělali totéž a Miguel zezadu viděl, jak všichni za těmi sombréry vytahují svoje revolvéry.

V tom zapraskala série vzájemně se překrývajících ran a před Miguelem najednou nestál žádný z Guerrových mužů – leželi na zemi a nehýbali se. Byli všichni mrtví.

Logan vrátil revolver do pouzdra a obrátil se ke svému společníkovi. „Jsi v pořádku, Eriku?“

Ten teď stál vedle napajedla, a ještě měl v ruce pistoli. Držel ji stejně jako Logan. „Ano, vždyť nikdo z nich ani nestihl vystřelit...“

„Byl to tvůj první souboj a zvládl jsi ho skvěle. Byl jsi dokonce rychlejší než já!“

„Byl jsem oproti tobě ve výhodě – věděl jsem, co chtějí udělat.“

„To já taky. Znáám moc dobře tuhle fintu se smeknutými klobouky.“ Logan se usmál: „Takže mi z toho vychází, že už tě nemám čemu učit, chlapče, protože jsi lepší než já.“

Mladík jménem Erik schoval pistoli a přišel k Miguelovi. „Jak ti říkají, hochu?“

„Miguel Espinoza.“

„Támhle ti dva u domu – to jsou tví rodiče?“

„Strejda s tetou, kerá byla sestrou mý mámy. Vzali si mě k sobě, když voba moji rodiče i mladší brácha zemřeli na tyfus. Bylo mi tenkrát šest a nebyl nikdo jinej, kdo by se vo mně postaral. A strejda s tetou svý vlastní děti neměli.“

„A teď je ti kolik?“

„Před měsícem mi bylo patnáct.“

Během rozmluvy se Erik stále díval do Miguelových očí a tomu se zdálo, že je to pohled až do nitra jeho duše. Nepříjemné mu to ale nebylo, naopak, zaplavil ho pocit náhlé důvěry k oběma cizincům.

„Zeptej se ho, co byli zač ti čtyři,“ ozval se zezadu Logan.

„Patřej k bandě toho lotra El Hermanita,“ odpověděl Miguel. „Říkal to ten vymoděnej, kerej se menuje Ramón Guerra.“